

P. 243. rect. ἐκ τῶν ἔργων ἑ ἡμερῶν 'ΗΣΙΟΔΟΥ.

P. 245. rect. Ζ' ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ. Ac primo quidem ibid. ἐκ τοῦ Πλάτων. ibid. ἐκ τῆς Νεφέλων. ibid. ἐκ τῆς Βατραχίων. P. 245. vers. ἐκ τῆς Ὀρνίθων.

P. 246. rect. ἐκ τοῦ φιλοσόφου Κυρίου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ, ἐκ τῆς Ῥοδανίδου ἑ Δοσικλεία βιβλίων αὐτοῦ. ibid. ἐκ βιβλίου πρώτου, & deinde ἐκ δευτέρου. P. 246. vers. ἐκ τοῦ τρίτου. P. 247. rect. ἐκ τοῦ τετάρτου. ibid. ἐκ τοῦ πέμπτου. ibid. ἐκ τοῦ ἕκτου. ib. ἐκ τοῦ ὀγδοῦ.

P. 247. vers. ΦΩΚΤΑΓΙΔΟΥ ποιήσεις ἀφελίμος, a primo versu usque ad 200. Phocylidi autem hi versus inepti sane præfixi sunt:

Ταῦτά δ' ἔκλεψ' ὁσίγῃσι θεῷ βελύματα φαίνα

Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ἔλβια δῶρα.

Hic definit Macarii Ῥοδανίδ, cum cætera hujusce Codicis folia avulsa defint.

In ejusdem Bibliothecæ Cod. 486. recentissimo, ubi exstat Manuelis Moschopuli τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογή, jam Venetiis apud Aldum ann. 1524. a Francisco Asulano edita, & postea Parisiis a Michaelē Vascolano ann. 1532. recusa, ac nova editione digna, nec non & Thomæ Magistri, Ἑρμοῖριδος Ἀττικιστῆ, (sic enim in hoc Codice vocatur,) Phrynichi, Lecapeni (1), aliorumque Grammaticorum opera, & Maximi Planudis de Quæstionibus Grammaticis Dialogus, inscriptus Neophron & Palatinus, qui lucem minus meretur, etiam occurrit cujusdam Anonymi Atticistæ de Atticis opusculum ineditum, ac egregium, quod hic deponemus:

Ἀττικισμοὶ τῶν λογίων.

Ἀνά τῶ ἐπῶν, μνημονεύω τῶ δανός, ἥ ἐ μνήμῃς ἔχω τ' δᾶνα λέγουσι. ἔτω καὶ ἥ φροντίς ἔχω τ' δᾶνα, καὶ δι' ἀγάπης, καὶ δι' ἀμελείας, καὶ δι' ἐπαινῶν, ἔ ἥ ἴδω, ἀντὶ τῶ μνημονεύω, ἔ ἀγαπῶ, ἔ ἀμελῶ, ἔ ἐπαινῶ, ἔ λέγω.

Ἀνά τῶ ἐπῶν, ἰδικῶς, ἰδίῳ λέγουσιν· διον, ἰδίῳ ὁμίλησα τῶ δεινῷ, μνηδανός· ἐπὶ παρόντῃ.

Αν-

(1) Hic est Georgius Lecapenus monachus, qui in Thessalia medio sæculo XIV. vixit, & de cujus scriptis videndus Allatius de Georgiis p. 363. seqq. In hoc autem Codice non reperitur hujusce Georgii Lecapeni opus περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων, quod Venetiis ann. 1525. in 8. ex Aldi & Asulani officina prodierit, sed ejusdem inedita, nec editione indigna Γραμματικὴ, seu Grammatica Alphabética, ut habetur in Catalogo Mss. Bibl. Bodlej. Codice Barocciano 103, apud Fabric. Bibliothec. Græc. T. VII. p. 45. L. V. c. 7. Sic autem incipit:

Ἀρχὴ τῶν θεῶν τῆς γραμματικῆς κυρίου Γεωργίου τοῦ Λεκαπηνῆ.

Ἀρχὴ τῶ ἀλφα.

Ἀρχολία λέγεται ἡ πολλὴ παρὰ τὴν ἐποδὴ καὶ σιωπὴν ἀπαιτούμενη καὶ ἀρχολῶμαι, ῥῆμα καὶ ἀρχολος, ὅστις ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς ἐκφραζόμενος. ἀρχολῶ δὲ, τὸ ἐμκεντὸν ἀπαγγεῖν τὸ πρᾶγμα, τὸ ἐπὶ τῇ ἐκφρασί, ἵσχυρῶς εἶναι, & τῷ θεῷ ἐμκεντὸν ἀφιστῆναι καὶ ἐπὶ τῇ ἐκφρασί, ἡ ἐκφρασις.

Ἀμύνει ἐνεργητικῶς μὲν διὰ τὸ ἀποσοβεῖν τὸς πολέμους, ἡ δὲ ἐκείνη τὸς πολιορκούμενους, συντασσόμενοι ἀπαπικῶς, ὡς ἴδ' ἐπὶ λογίων ἀμύνει καὶ τὸν πολὺν ἥμισυ τῶ σώματος κτείνων. παθητικῶς δὲ ἀμύνεται, τὸ παθεῖν ἐκ τῆς πόλεως, ἀντιδιδῶναι τὰ ἴσα, ἡ δὲ τῶν τῶν μαρτυρεῖται. Sic autem definit: τὸ ὅτι, τίθεται καὶ ὡς ἐν διηγήσει· τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι, καὶ ἀντὶ τῶ ὡς Ἀττικῶς, ἐπὶ τῇ ἐκφρασί, ὅτι, οἱ βάρβαροι ἔσονται ἐπὶ τῇ ἐκφρασί, ὡς ἐν διηγήσει καὶ παθητικῶς ἐκφρασί.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, ἰδικῶς, ἐπὶ πρώτῃ προσώπῳ, κατ' ἐμαυτὸν (1), ἄπα, ὅξ' ἰοῦμαι. ἀνά τῷ αἵπῳ, ἰδικῶς, μὴ παρόντος ἐτέρου, ἐπὶ δευτέρῃ προσώπῳ, κατ' αὐτὸν, διον, καθήσας κατ' αὐτὸν, ὅξ' ἰοῦμαι, ἀνά τῷ ἰδικῶς, ἐπὶ δὲ τρίτῃ προσώπῳ, καθ' ἐαυτὸν, διον, καθ' ἐαυτὸν διανοῦται.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, παχίως ἤλθε, παχὺς ἤλθε λέγουσιν, ἢ ἤλθε παχὺ λέγουσιν.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, συγκροτήδῃ πόλεμος, ἐπερράγη πᾶς στρατεύματα, καὶ ἐπερράγη πόλεμος λέγουσιν, καὶ σμάρρῃξεν ἀλλήλοις πᾶς στρατεύματα, ἀντὶ τῷ πολεμικῶς ἐμίγη.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, ὅξ' ἰοῦμαι ἐπερράγη, ἢ βλαπτικῶς ἐκινήθη, ὅξ' ἰοῦμαι ἐπερράγη λέγουσιν.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, λίαν, ὅτι μάλιστα λέγουσιν, καὶ ἀνά τῷ αἵπῳ, παχίως λίαν, ὅτι παχίστα λέγουσιν.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, ἕκ ἑλαττον, ἕκ ἄττον λέγουσιν.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, ἑδαμῶς, πολλῷ γὰρ ἔδῃ λέγουσιν. τῷ αἵπῳ λέγεται προσησαμένης ἑραπείας, οἷον, ὁ δᾶνα, ὅμοιος τῷ δᾶνι; πολλῷ γὰρ ἔδῃ.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, διότι, ἐφ' ᾧ λέγουσιν, καὶ διαστολῇ πινυμάτων, οἷον, ἐφ' ᾧ τὸ κλοπὴν ἐργάσω, ἕκ ἀμύμητος ἔσθ'. ἔσθ' λέγουσιν ἔφ' οἷς, διον, ἐφ' οἷς τὸ νόμον ἢ πρᾶς, κολασθήσθ'.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, ἐφ' ᾧ, λέγουσιν καὶ μέντοι περισπωμένης, ἐφ' ᾧ, ἔσθ' συνπᾶσαι καὶ μέντοι, οἷον ἐργάσσομαι πρὸς ἀγαθόν, ἐφ' ᾧ δοξασθήσομαι.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, ἀνιδέξω περὶ τόδε, ὅξ' ἀνιδέξω ἔχω τόδε λέγουσιν.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, μελίτις ἔχω περὶ τῷ δᾶνι, ὅξ' μελίτις ἔχω τὸ δᾶν.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, εὐχαριστῶ σοι, ἔχω σοι χάριν, γινώσκω σοι χάριν, οἶδά σοι χάριν, καὶ εἴσομαι σοι χάριν, ἐπὶ μέλλοντος.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, ὅξ' πρὸς σὸν θῆλημα ποιῶ πᾶσι, καὶ σὺ ἐνέκεν ποιῶ πᾶσι, σὴν χάριν ποιῶ τόδε.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, κατ' τὴν πρώτῃαν ἤλθεν ὁ δᾶνα, ἢ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἤλθεν ὁ δᾶνα, ἑδαπτικῶς, οἷον, κατ' αὐτὸν καὶ πρῶτος, καὶ νυκτός, ἀντὶ τῷ κατ' αὐτὸν καὶ νυκτός, καὶ μισημβρίας, ἀνά τῷ κατ' αὐτὸν καὶ μισημβρίας, καὶ δέλης, καὶ ἰσέρας, ἔσθ' ὅσα τοιαῦτα.

Ἀντὶ τῷ αἵπῳ, πᾶσαν τὴν νύκτα περὶ τι ἀναλίσκα, διανυκτερεύει περὶ τι λέγουσιν, ἔσθ' διαγρυπνῶ, ἔσθ' διημερεύει, ἀντὶ τῷ πᾶσαν τὴν ἡμέραν περὶ τι ἀναλίσκα.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, κατ' τὴν ἡμέραν, κατ' τὴν ἡμέραν ὅρα ἐργάζεται, πᾶσαν τὴν ἡμέραν, πᾶσαν τὴν ὥραν ἐργάζεται.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, παχίως, βραδείως, παχὺς, καὶ βραδύς, ἢ ὅξ' παχίως, καὶ ὅξ' βραδείως.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, κατ' τὴν ἡμέραν ἐργάζεται, ἐφ' ἡμέραν ἐργάζεται, καὶ ἀνά τῷ κατ' τὴν νύκτα, νύκτωρ.

Ἀντὶ τῷ αἵπῳ, πᾶσι πράξεως μέτοχος, ὅξ' πᾶσι πράξεως ἔχει λέγουσιν.

Ἀνά τῷ αἵπῳ, παρὰ πάντων φημί, ὅξ' πάντων ἔδεται στοματῶν λέγουσιν.

Ἀνά

(1) Foris pos. κατ' ἐμαυτὸν omissem est λέγουσιν, εἰαν, κατ' ἐμαυτὸν, π. τ. λ.

- Ἀντί τῶ ἐπῆν, ἀτιμῶ ὁ δῆνα, ὑδενὸς ἀξίως λέγουσι.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἐφαγεν ἄρτον, ἐπιεν οἶνον, ἐφαγεν ἄρτυ, καὶ ἐπιεν οἶνον, ἁλλοπτικῶς.
 Ἀντί τῶ ἐπῆν κλητικὴν, εὐδῆαν καὶ ἐπὶ ῥήματι λέγουσιν, ὡ φίλῶ, ἀνὰ τῶ ὦ φίλε.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἐπαινῆται ὁ δῆνα, δι' ἐπῆν ἐρχεται· ἐπὶ ἄντι τῶ ἐπῆν, λέγεται, ὅτι λόγος ἦκε.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἀπέκτεινεν, ἀπέκτανεν.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἀπῆλθε πρὸ χρέω, ἐπραξε τὸ χρέος.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἐρχεται ὁ δῆνα εἰς γάμον, γαμῶ ὁ δῆνα· ἀνὰ τῶ ἐρχεται ὁ δῆνα εἰς γάμον, γαμῆται, παθητικῶς.
 Ἀντί τῶ ἐπῆν, παντελῶς, καθόλου λέγουσιν, διον, καθόλου δίκαιον ὑδὲν λέγει.
 Ἀνὰ δὲ τῶ ἐπῆν, εἰς ἅπαντα, ἐφόλυ λέγουσιν, ὅσον, ἐφόλυ ψευδόμενῶ ἀλίσκεται· γράφεται δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐφύλων.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ὁμοίως ἐπίσης, ἐξῆς λέγουσιν· διον, κλέπτην ἐξῆς καὶ μοιχὸν ἀποτροπαίζομαι.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἡσύχαζε, ἔχε ἡσυχῶς· ἐπὶ τῶ σιωπῆσαι, σιωπῶν ἔσθ'· καὶ ἀντί τῶ σιωπῆσαι, σιωπῆσαι ἦς.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἀφύης ἐστὶν εἰς τι πρᾶγμα, εὖ ἔχε φύσεως περί τι λέγουσιν. καὶ ἐπὶ τῶ ἐναντίον, ἐναντίως· ἀντί τῶ ἐπῆν, ἀφύης ἐστὶ περί τι, ἀφύως ἔχε, ἢ ἐκ ἔχε φύσεως εὖ λέγουσιν.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἀτύχε, ἀπράττει· ἀνὰ τῶ δυστυχῆ, κακῶς πρᾶττει.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, κωφός, βαρὺς πᾶ ὅτε λέγουσιν· ὁδὸν ἐ βαρυκωφῆ παρὰ τοῖς κοινοῖς· ἀνὰ δὲ τῶ ἐπῆν, ὑγιής πᾶ ὅτε, ὅς τις πᾶ ὅτε λέγουσιν· ὁδὸν ἐ ὀξύκοια.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ὅτι τῶτο, τῶ λοιπῶ λέγουσιν, ἢ πρὸ λοιπὸν, ἢ λοιπόν.
 Ἀντί τῶ ἐπῆν, ἐξωρύχθη ἢ ὀφθαλμὸν, ἐξεκόπη ἢ ὀφθαλμὸν.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ὠνησάμην πῶδε πρὸ πρᾶγμα, πόσω λέγουσιν· διον πενήτην νομισμάτων, ἢ ἑκατὸν, λαμβάνοντας ἐξωδεν πρὸ ἔνεκα.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, γέρων, λευκός τὴν τρίχα.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἐκ νεότητος, ἐξ ἀπαλῶν καὶ ὀνύχων λέγουσι.
 Ἀντί τῶ ἐπῆν, ἐκ πρώτης ἀρχῆς, ἐξ ἀφετηρίας καὶ ἐκ πρώτης γραμμῆς λέγουσι.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, πλείον μάλλον, πολλῶ μάλλον.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἠπάμασε ἢ δεῖνα, ὑβρίσει πὸν δεῖνα λέγουσιν· οἶον ὑβρίκεν ὁ δῆνα πὸν δῆνα, ἢ ἐκείνου υἱὸν τύφας. ἀντί τῶ ἐπῆν, ὑβρίσει ἐπὶ λόγῳ, κακῶς εἶπεν.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἦλθεν ἵνα διδάξῃ, ἦλθεν ἐπὶ τῶ διδάξαι.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἐκομίσθη πᾶ ὅσα πᾶ δεινός, ἦλθε πᾶ ὅσα πᾶ δεινός λέγουσιν.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, λυτῶται ὁ δεῖνα ἢ δεινὰ αἰτίας, ἢ ἐγκλήματος, ἀφίησιν ὁ δεῖνα πὸν δεῖνα πᾶ ἐγκλήματος, λέγουσιν· ἢ ἀπολύει πᾶ ἐγκλήματος· ἢ ἀπαμύσει παρατεῖται, ἀνὰ τῶ αἰτίας ἐλευθεροῖ.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, φθείρει, ἔρρ' εἰς κόρακας.
 Ἀνὰ τῶ ἐπῆν, ἄφες ἢ δεῖνα φθείρεσθαι, εἰ ἢ δῆνα χαίρειν.

Tom. II.

L

Ἀν-

Ἀνά σὺ εἰπῶν, ὁ ζωγράφος ἔῃ ζωγραφία, ὁ ζωγραφικός ἔῃ ζωγραφική· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως τεχνῶν· ἀνά σὺ, ὁ τεκτων, ἔῃ τεκτονία, ὁ σκεπτοτικός, ἔῃ σκεπτοτική· ἔῃ σὺ ἴσπρα ὁμοίως.

Ἀνά σὺ εἰπῶν, ἀνέγνω τὴν βίβλον, διήλθε τὴν βίβλον λέγεις.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, κολακεύει πόν δάνα, ὑπέρχεται πόν δάνα.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, ἐκόλασε πόν δάνα, ἐπέξῃλθε τὸ δάνα λέγεις.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, κρυφῇ ἐξῃλθε, κρυφῇ ἐξῃλθεν, ἢ ὑπεξῃλθεν· ἔτω ἔῃ ὑπεξέφυγεν.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, συμβεβησάμενος ἔπαξεν, ὑπέδθηκε λέγεις. λέγεις τὴν καὶ ἐπὶ ἐνεχύρου, διον, ἐπέδθηκε πὸ καῖμα, ἀνά σὺ ἐνεκον ἐνεχύρου δίδωκεν.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, τραπίευε ἐπὶ θαλάττης, ἢ ἐπὶ γῆς, τραπίευε καὶ τὸ δάλασαν, ἢ καὶ γλῶ λέγεις.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, ἐπέλυσεν τὸ ἔργον, ἐξετέλεσε λέγεις, ἢ ἐξεπλήρωσεν, Ἀττακώτερον, ἐπείλυσεν.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, διὰ σὺ σὺν δέλημα πόν ἐμὸν υἱὸν τύπτω, τύπτω σοι τὸ ἐμὸν υἱόν.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, ἔγραψεν ὁ δάνα λόγον, λέγεις, γέγραπται πρὸς δανὶ λόγος.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, ἐξήτλησάμενος τὸ φερόμενόν μοι χρόνον, ἐξήνυσά μοι ὁ φερόμενός μοι χρόνος.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, ἀπέδωκεν, ἀπέπεσε πὸ χρεὼν λέγεις.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, ἐκόλασα τὸ δάνα, δέδωκέ μοι ὁ δάνα δίκλῳ· ἀνά τὸ τὸ ἐκόλασθαι ὑπὸ τῷ δάνα, δέδωκα πρὸς δάνι δίκλῳ. ἔτω λέγεται ἔῃ παρὰ τοῖς κοινοῖς, δέδωκεν ὁ δάνα πικρὸν δάνειον.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, μάλιτα, ἐκ τῷ μάλιτα λέγεις· ἔῃ ἀνά τὸ χεδόν, ἐκ τῷ χεδόν· ἔῃ ἀνά τὸ ἐγγύς, ἐκ τῷ ἐγγύς· ἔῃ ἐγγίσα ἔῃ ἐγγύσασα, ἀντὶ τῷ λίαν πλησίον.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, αὐτάκα, ἐκ τῷ παραυτάκα.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, φρό πολλῶν, πάλας λέγεις, διον πάλας σε ποδῶν, ἀπὶ πύγχαρον τὸ σὺς ὁμιλίας.

Ἀνά τὸ εἰπῶν ἐν τῇ συντάξει ὀνόματι ἀπαρέμψαμε μετ' ἀρδρων λέγεις, διον, καλὸν πὸ ἐλαῖν, ἦτοι ἡ ἐλεημοσύνη· καλὸν πὸ ἀρπάζειν.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, σωφώνησε, σωέδωτο λέγεις.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, πὸ οἰκῶν βρέφος ἔρριψεν, ἐξέδωτο ἔῃ ὑπεξέδωτο λέγεις· ἔδωκε ἔῃ βρέφος ἔκδωτο λέγεις.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, ἀλλότρου βρέφος ἰδιοποίησατο, λέγεις ἰστοποίησατο· ἔδωκε ἔῃ τριῦτος βρέφος ἰστοποιητὴν λέγεται.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, πᾶσαν τὴν ἀρχὴν σκέλαβεν, εἰς ἄκρον τὸ τέχνης ἀφίκετο λέγεις. ἔτω ἔῃ ἐπὶ πόσον τὸ δυστυχίας, καὶ ἐπὶ πόσον τὸ πλούτου.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, εἰδεμήγε, εἰ δ' ἐν λέγεις· οἶον, εἰ μετὰ φυλάσσει τὸς νόμους, καλόν· εἰ δ' ἐν, κολασθήσῃ.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, καλίον ἔτος ἐκάνε, καλίον ἔτος ἢ ἐκάνος λέγεις. ἔτω ἔῃ καλίον, ἔῃ βελίον, ἔῃ ἴσπρα.

Ἀνά τὸ εἰπῶν, ἐπὶ ῥήμα εἰς ΩΣ, αἰπασικὴν ἐνικὴν, ἢ πληθυσιακὴν, λέγειν.

σιν· ὁ καλὸν ἐν μάρτυσι λάμπων Γεώργιος, ἀνὰ τῇ ᾧ καλῶς λάμπων· καὶ
καλίστα, ἀνὰ τῇ καλίστως· ἔ· κακίστα, ἀνὰ τῇ κακίστως· κακίστ' ἀπολυμέ-
νοι· ἀνὰ τῇ κακίστως.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, ᾧ αὐτοῖς ἡμέρη, ᾧ ὑστεραίᾳ λέγουσιν· ἀνὰ ἢ τῇ εἰπῇ,
ᾧ χθές, ᾧ προτεραίᾳ.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, χθές, εἰχθές λέγουσιν.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, τλωικαῦσα, τοτλωικαῦσα λέγουσιν.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, σω· τυτοῖς, πρὸς ἢ λέγουσιν.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, τυ· φομα· πὼν δῆνα, τυπῶσομα.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, δίδωμι, δίδως, δίδωσι, δίδω, δίδοις, δίδοι λέγουσιν.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, ἀφαιρῶμαί σε πὸ φράγμα, ἀφαιρῶμαί σε πὸ φράγμα.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, ἐργάζομαί σοι κακόν, ἐργάζομαί σοι κακόν· ὡς καὶ Σοφο-
κλῆς· ἢ μὴ δῶκε τῷ δύσσηνον ἐργάζεσθαι κακόν, λαμβανομένης ἐξωδου καὶ εἰς
προδόσεις, ἥτοι εἰς τῷ δύστῳ.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, ἀδελφώτατος γίγνομαι, εἰς ἑχάτον ἀδελφώτατος ἦν λέγουσιν.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, πλείων καὶ θάλασσαν, πλείων θάλασσαν λέγουσιν.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, εἰς τῷ πὸ μέρει φθάσας τῷ λόγῳ, ἐνσῶμα τῷ λόγῳ
γενόμενος.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, πλησίον σφῆς, περὶ πε πῶς λέγουσιν, οἷον περὶ πε τῷ
Ἀλεξάνδρειαν, περὶ πε τῷ Βαβυλῶνα· ὑπερβαίνει ἢ πὴν πλησιάζον ἔχῃ ἢ
προδόσεις, ἀλλὰ πὸ τῷ, ὡς παρ' Ὀμήρῳ εὔρηται μένον· ἢ γὰρ ἔφαυτο εἰς Πύλον
ἀίχεσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ πε αὐτῷ ἀγρῶν. (Odyss. Δ, ν. 639.)

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, μεταρχεται ἀπὸ πᾶσι εἰς σῶπον, μεταβαίνει πᾶσι λέγουσιν.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, περισπᾶται περὶ λόγους, περισπᾶ λέγουσιν.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, μετέπειθεν ἀφ' ἡλικίας εἰς ἡλικίαν, διον, ἀπὸ δ' μωρα-
κικῆς, ἢ δ' παιδικῆς, μετέμειπε δ' μέρακα, ἢ δ' παῖδα λέγουσιν.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, ἐπαιδύθη καλῶς, ἀγωγῆς ἐτυχῇ καλῶς, ἢ τροφῆς, λέ-
γουσιν, ἐπὶ καὶ τροφῇ ἢ παιδαγωγίᾳ.

Ἀνὰ τῇ εἰπῇ, ἀποδημῶν, ἀπὸν λέγουσιν, ἔ· ἀντὶ τῷ ἐπιδημῶν, παρὼν.

Ἀντὶ τῷ εἰπῇ, ἀλαζονεύεται, ἀνασᾷ πᾶς ὄφρως.

Ἀντὶ τῷ εἰπῇ, ὁ βαρυνόμενος ἐν πᾶσι καὶ ἀμείλιχτος, ἀδύσκολος λέγουσιν.

Ἀντὶ τῷ εἰπῇ, ὁ κῶφος ἔ· μάταιος, ὁ εὐκολος λέγουσιν.

Ἀνὰ τῷ εἰπῇ, ὁ ῥάθυμος, ὁ ἀναπτεπτικῶς λέγουσιν.

Ἀντὶ τῷ εἰπῇ, ὁ ἄτονος καὶ ἀσθενής, ὁ ἐκλυτος (1) λέγουσιν.

Ἀνὰ τῷ εἰπῇ, ὁ μὴ ξερχόμενος ἔ· μὴ ἀγοραῖος ὢν, ὁ ἀπρόϊτος λέγουσιν.

Ἀνὰ τῷ εἰπῇ, ὁ δίκαιος μίνων ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἰκωρῶν λέγουσιν.

Ἀνὰ τῷ εἰπῇ, ματαίως, ἐπὶ κινήσιν λέγουσιν.

Ἀντὶ τῷ εἰπῇ, ἀνασᾷ πὴν ὁδόντα, ἐκκρύει λέγουσιν.

Ἀνὰ τῷ εἰπῇ, ἐξόπισθεν ἢ ταῦς πλείν, ἐπὶ πρύμναν πλείν λέγουσιν.

Ἀνὰ τῷ εἰπῇ, ἐσρεψαν τὴν πρύμναν, πρύμναν ἐκρύσαντο λέγουσιν.

Ἀνὰ τῷ εἰπῇ, ἔρχεται ἢ ταῦς εἰς γῆν, κατάρει ἢ ταῦς λέγουσιν. τὸτο
ὁ Χρυσόστομος ἔ· ἄλλοι, ἐπὶ ξηρᾷς λέγουσιν.

L 2.

Ἀν-

(1) Sic emendavi pro εὐκαρτος, quod in Cod.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ἔρχεται ἡ ναὺς εἰς πέλαγος, ἀνάγεται λέγουσι.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ὁ δαίμων γέγονεν ἐμποδὼν τῷ δαίμῳ, ὁ δαίμων εἰς ἐμποδὼν τῷ δαίμῳ λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ὁρέγεται μαθητὴς γενέσθαι, μαθητὴς λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ὁ δαίμων παιδεύεται ὑπὸ τῷ δαίμῳ, ὑπὸ τῷ δαίμῳ λέγουσιν· ὡς ὁ Θεόλογος, ὑπὸ τῷ μεγάλῳ πατρὶ παρργανῆται ἔξῃ πλάττεται· ἔξῃ ἀπὸ τοῦ φοιτῆ τοῦ δαίμονος, μαθητεύεται ὑπὸ τῷ δαίμῳ· ἐπὶ τῷ ἄλλῳ ἀρσάπων, ἔξῃ διδασκάλων, λέγεται προσφοιτῆς, μὴ προδίδεσθαι.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ὑπεδέξατο πᾶν δαίμονα, ἀμφοτέρωθεν ἐδέξατο λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, πολὺς ὕψος, βαλδαῖος λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ἀνακυφίζεται ὁ νόσος, ἀναφέρει ὁ νόσος λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ἀναβιβάζει, ἀνέχει λέγουσιν, οἶον, ἀνέχει ὁ ταυρόν τῶν χειρῶν· πᾶν ἀνέχει· λέγεται ἔξῃ ἐπὶ παθητικῇ ἐνεργητικῇ ὄν, ὡς Ἀριστέδης· τριπλῇ τις ἀνέχει, ἢ πάλαι μὲν πόλις, νῦν ἡ ἀκρόπολις.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ἐυζήδῃ τῷ φυῶν, προήλθε τῷ φυτῶν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ἀμβλύζουσιν αἱ πυγαί, ἐκδιδόσιν λέγουσιν· πυγαί δ' ἐπ' αὐτῆς ἐκδιδόσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, μάχης ἐπιδυμῆ, μάχῳ πνέει λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ἄγριος ἔξῃ ἀνήμερος, ἔξῃ πολυμικώματος, ἄρην πνέει λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, καταλύσας τὴν ἔχθραν, ἐφιλιώθη τῷ δαίμονι, ἐσπίεσας τῷ δαίμονι λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, κατηγορεῖται ὁ δαίμων κλοπῆς, φεύγει ὁ δαίμων κλοπῆς λέγουσιν· ὅδω ἔξῃ ὁ κατηγορῶν, διώκων λέγεται· ἐπὶ δὲ κατηγορούμενος, φεύγων.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ὁ δαίμων συναριθμεῖται, ὁ δαίμων σελεῖ λέγουσιν· δαίμων ὁ δαίμων σελεῖ τῷ συγκλήτῳ.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ὁ βελόπαι, ὁ βολή λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ἐνεδόσσω τῷ ἱμάτιον, ὑπὲρ λέγουσιν τῷ ἱμάτιον.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ἐισήλδον εἰς τὸ ἀγῶνα, ἀπεδύσσω πρὸς τὸ ἀγῶνα.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, μετ' εὐκολίᾳ κατέβαλε τὸ ἀντίπαλον, ἀκούσι κατέβαλε λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, κατεβύδισε τὸ νῆα, κατέδυσε λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ὁ δυνατός εἰμι, ἔχθ διός τι λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, δολιεύσας, ἐπιπεχράσας.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, πᾶσαν ἡλικίαν κατέσφαξαν, ἡβηδὸν κατέσφαξαν ἅπαντας λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, φοβῶμαι περὶ ἀποτυχίας, ὁ εἰς πᾶν μέλλοι ἐργασίας ἀγωνιῶ λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, ἡ σκοπιὰ τῷ ὄρει, ἡ σκοπὴ λέγουσιν.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, οἱ κρείττονες, καὶ τὰς κρείττονας, οἱ κρείττους ἔξῃ τὰς κρείττους λέγουσιν, καὶ τὰλλα πᾶ τριγενῇ ὁμοίως, οἶον οἱ μείζους, ἔξῃ τὰς μείζους, οἱ καλῆς καὶ τὰς καλῆς.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, πᾶ βελτίονα, πᾶ καλῶνα, πᾶ βελῶ, πᾶ καλῶ λέγουσιν, καὶ ἐπὶ τῷ ἄλλῳ τριγενῇ, πᾶ κρείττω, πᾶ μείζω, πᾶ χείρω, καὶ ἑτέρα.

Ἀντί τῷ εἰπεῖν, μεγάλως ἐδόξασθη, ἐπὶ μέγα ἤλθε δόξης λέγουσιν. ὅτω

καὶ ἐπὶ μέγα τύχης, ἀντὶ τῆς λίαν εὐτυχίης. ὃ λέγεται δὲ ἔξ τῆς ἐναντιότητος ἑ, ἐπὶ μικρὸν τύχης.

Ἀντὶ τῆς εἰπεῖν, ὑγιαίνοισι εὐκτικόν, ὑγίαινε προστακτικῶς λέγεται.

Ἀπὸ τῆς εἰπεῖν, ὃ δεῖνα ἔρχεται καθήκον ἐπάνω ἄρματ', ἐφ' ἄρματ', λέγουσιν, ἔρχεται.

Ἀπὸ τῆς εἰπεῖν, πρὸς σὲ βαδίζων ἔρχεται, ἐπὶ ποδῶν ἔρχεται λέγουσιν· τρόπον γὰρ ὑπεμφάνει ἐνταῦθα ἢ ἐπὶ πόδεσσι, ὡς ἔξ παρὰ τῷ ἁγίῳ Κυρίλλῳ εὐρηταί· ἔπει, ἐπικατάρατος ὅστις ἐπὶ τεισάρων βαδίζει· ἐπὶ τεισάρων ἢ βαδίζον, ὅστις ταῖς χερσὶν ἐπερείδεται.

Ἀπὸ τῆς εἰπεῖν, ἐμεθέ μοι παθεῖν τόδε, ἀπέκαστό μοι παθεῖν τόδε.

Ἀντὶ τῆς εἰπεῖν, ἴσασται ἡ ναὺς ἐν τῷ πελάγει μὴ κινουμένη ὑπὸ φόβου, ἀνσκαχέου ἡ ναὺς τῷ πελάγει λέγουσιν.

Ἀντὶ τῆς εἰπεῖν, ἐξερρίφη ἡ ναὺς ἐν ταῖς πέτραις, προσώκηκεν ἡ ναὺς λέγουσιν.

In hoc eodem Cod. fol. 177. vers. usque ad p. 180. rect. occurrit fragmentum HERODIANI, sed idem prorsus ac illud, quod a Cl. Pierfonio subiectum est Moeridi Atticistæ, ibidemque auctius habetur quam in hoc Codice, ubi ea omnia desunt, quæ post articulum Κάμας, & extrema illius verba, ὕμνος δὲ ἐπὶ θεῶν, leguntur apud Pierfon. p. 479. & seqq. Ed. Moeridis Atticistæ.

In Cod. 482. p. 254. Catal. Herodiano tribuitur Tractatus ineditus sic inscriptus, Ἡρωδιανὸς περὶ παραγῶγων λέξεων ἀπὸ διαλέκτων; sed Cl. Zanetti observare potuisset hanc in Dionysii Thracis Τέχνῳ Γραμματικῇ Commentarii partem, non esse Herodiani, qui ipse in ea sic laudatur fol. 9. vers. ὅθεν τί σσημειώται τὸ πηχέως ἔξ πελέκεως, ὡς φησιν Ἡρωδιανός, πηχέως καὶ πελέκεως; sed alterius Grammatici Technici, id est, unius ex illis, qui in Dionysium Thracem scripserunt, quorumque opuscula in Baroccianis, Regiis, aliisque Codicibus latentia, si in lucem aliquando protraherentur, e re literaria fore, merito observat. Kufterus ad Suidam T. 2. p. 78.

In Cod. 483, cui subiecta est hæc possessoris nota, ἡ δὲ βιβλὸς τυγχάνει ὅσα Νεοφύτου Κομνηνοῦ Δέκα τῶν Παλῶν, legitur fol. 130. vers. Herodiani περὶ στίχων πῶς λέξεως opusculum, cui præmissum est hoc HELIÆ Monachi περὶ ὅτι ἐν τοῖς στίχοις παθῶν, quod in multis Codd. Regg. Biblioth. Paris. Plutarcho male tributum est:

Πάδη στίχων εἰσὶν ἑξ' ἀκέφαλος, προκέφαλ', προκοίλιος, λαγαρός, μέσος, μακροσκελής.

Ἀκέφαλος. "ἐπειδὴ ὅν νῆας αὐτὴ καὶ Ἑλλησποντον ἴκοντο. ,, ἀκέφαλος ὁ εἰρηπαί, πυρόσσην εὐδέποση στίχος ἐστὶν ἀπὸ βραχέως ἀρχόμενος.

Προκέφαλος. "ἢ ἔκ αἰσῶς ὅτι γυναικας ἀνάγκιδας ὑπεροπέυεις. ,, ἢ ἡ συλλαβὴ πλεονάζει ἐν τῷ μέτρῳ. ἔξ αὐτοῦ προκέφαλος.

Προκοίλιος. "Πατρόκλη ποθέων ἀνδρότητα ἔμενος ἡ. ,, ἢ δὲ συλλαβὴ ἐν τῷ μέτρῳ πλεονάζει, καὶ ὡς ἐπὶ τῷ προγαστρίῳ, ὅγκον ἐντί-θῃσιν. ὅθεν προκοίλιος εἰρηπαί.

Διὰ